

Влиянието на Луната върху климата на Земята

Част 1

Акад. Божидар Палюшев
bozhidarpaliushev@icloud.com

Всички учени-климатолози в настояще време приемат единодушно, че спътникът на Земята – Луната, играе решаваща роля за формирането на климата върху планетата ни. Нещо повече, всички подобни анализи по този въпрос показват, че животът на Земята би бил невъзможен без наличието на един такъв твърде „особен“ сателит. Той е с уникални качества, непритежавани от десетките други сателити, въртящи се около планетите на Слънчевата система.

Но в какво се състои „особеността“ на Луната? На първо място ще посоча нейната необичайно голяма маса. Никоя от другите планети в Слънчевата система няма толкова голям спътник, масата на който съотнесена към масите на планетата да има толкова голяма стойност. Голямата маса на Луната влияе директно чрез гравитационното си привличане върху множество процеси, наблюдавани на Земята, някои от които имат отношение към климатичните особености на планетата ни. И това са – като почнем от периодичните приливи и отливи на океанските и морските води върху повърхността на Земята, та стигнем до месечните цикли на жените.

В системата Земя – Луна обаче се наблюдава едно очевидно нарушение на установените от човека природни закони, което официалната наука не може да обясни и... затова по въпроса се пази абсолютно мълчание.

Да започнем със закона за гравитационното привличане между материалните тела във Вселената. То се описва много успешно от теорията на Нютон за гравитацията и по малко по-сложен, но в съответствие с Нютоновия закон начин – и от Общата теория на относителността на Айнщайн. Съгласно теорията на Нютон, гравитационната сила на привличане между две тела е правопрпорционална на техните маси и обратнопропорционална на квадрата от разстоянието между тях. В този си вид Законът е потвърден от „всички“ наблюдаваеми от човека небесни обекти в Слънчевата система. Освен в един – и това е в системата Слънце – Земя – Луна. Ако изчислим по общо приетата формула на Нютон каква е силата на притеглянето между Земята и Луната, имайки предвид стойностите на техните маси и разстоянието между тях, ще установим, че тази сила е значително по-малка от силата на притеглянето между Слънцето (с неговата огромна маса) и Луната. Аз лично съм правил тези изчисления и съм стигнал до извода, че гравитационната сила между Слънцето и Луната е два пъти по-голяма от силата на притеглянето между Земята и Луната.

И тогава, ако приемем, че природните закони имат универсална валидност, т.е. отклонения от тяхното действие са по принцип невъзможни, тогава естествено възниква въпроса: Защо Луната обикаля около Земята, а не около Слънцето? Съгласно формулата за всеобщото привличане на Нютон (както и на Айнщайн), за въпросната система от три тела, в момента, в който Луната се окаже между Земята и Слънцето, тя трябва да напусне кръговата орбита около Земята и да се превърне в самостоятелна планета с орбитални параметри, близки до земните. Коя е тогава причината за едно такова очевидно нарушение на природния закон? Официалната наука мълчи по въпроса!

Има и един друг причудлив факт за системата Земя – Луна! Ако природният закон за гравитацията наистина е в сила, то тези две небесни тела, относително големи и близко разположени, при което едното от тях (Земята) е почти четири пъти по-голямо от другото, то би трябвало те да се въртят около общ център на тяхната обща маса (т.нар. барицентър). Във Вселената има много такива двойни системи, наречени „двойни звезди”, които се въртят взаимно около техния барицентър. Наблюденията обаче показват, че Земята се върти около Слънцето строго и стабилно върху своята орбита. Ако Земята следва строго природния закон, то приливите и отливите щяха да имат съвсем друг характер (а вероятно и циклите на жените), а така също и годишните сезони, определящи фундаментално климата на планетата ни, щяха да изглеждат по съвсем друг начин. Дали тогава изобщо би могъл да съществува животът на Земята? Тогава и нагриването на земната повърхност от страна на Слънцето щеше да има съвсем друг динамичен облик и земните сезони биха се размили до неузнаваемост.

Една друга аномалия, характерна за Луната и имаща влияние върху климата на Земята е точното съвпадение на периода на завъртане на Луната около Земята и около собствената ѝ ос, поради което тя е винаги обърната към Земята само с едната си страна. Съществуват множество фактори (най-вече силното гравитационно влияние на Слънцето) за това тези периоди да се променят така, че при всяко завъртане на Луната, нейната невидима част да става частично или напълно видима за нас. Но това не се случва. Земята, Луната и Слънцето упорито не се подчиняват на универсалния закон на гравитацията и ние хората не знаем каква е причината за това (а може би само се досещаме, свързвайки го с уникалния факт на съществуването на живота върху Земята).

Няма никакво научно обяснение и видът на орбитата на Луната, нейната траектория в пространството, когато тя се движи около Земята. Орбитата на Луната не е нито кръгова, нито елиптична, както това следва от Закона за гравитацията и от законите на физиката изобщо. Тя е една странна крива, описвана единствено от емпиричните статистически данни за нея, изложени подобно в особени астрономически таблици. Именно такива таблици правят възможно предсказването на лунните и слънчевите затъмнения. Тези данни са събрани въз основа на дългогодишни наблюдения, а не са получени на базата на изчисления, базирани на Закона на Нютон. Затова много древни народи са могли да предсказват слънчевите и лунните затъмнения, без да са познавали Закона на Нютон или теорията за относителността на Айнщайн. Просто те са се осланяли само на внимателните наблюдения над тези тела. Именно поради тази своя странна траектория Луната винаги и обърната към Земята само с едната си страна, което е в противоречие с „твърдо” установените от човека природни закони.

Може определено да се каже, че благодарение на това „драстично нарушение” на природния закон за гравитацията, Земята не извършва никакви странични движения,

отклоняващия от стабилната ѝ орбита на въртене около Слънцето, което е причината за стабилно установените климатични условия върху планетата ни и на строгия ред в смяната на климатичните сезони – лято, есен, зима и пролет. Земята просто следва траекторията на своята стабилно установена орбита около Слънцето, независимо от влиянията на Луната. Този факт, благоприятен за нашия живот, е в противоречие с природните закони.

Има още много интересни аномалии в движенията на небесните тела Земя и Луна, което ще разгледаме в следващата статия.

Източник: Д. Сайер „Вселенная до нас”